

ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНИЯ
Снимка на писмо, получено в академия „Елингъм“
на 8 април 1936 г.

ВИЖТЕ! ЗАГАДКА!
ВРЕМЕ Е ЗА ЗАБАВЛЕНИЕ!
ВЪЖЕ ЛИ ДА ИЗПОЛЗВАМЕ,
ИЛИ ОГНЕСТРЕЛНО ОРЪЖИЕ?
НОЖОВЕТЕ СА ОСТРИ
И БЛЕСТЯТ ТОЛКОВА
ПРЕКРАСНО.
ОТРОВАТА ДЕЙСТВА БАВНО,
А ТОВА Е УЖАСНО.
ОГЪНЯТ ВЕСЕЛО СВЕТИ,
ДАВЕНЕТО Е БАВНО.
ОБЕСВАНЕТО Е КОФТИ
НАЧИН ЗА УМИРАНЕ.
СЧУПЕНА ГЛАВА,
ЛОШО ПАДАНЕ.
КОЛА СЕ БЛЪСКА
В СТЕНАТА
БОМБИТЕ ГЪРМЯТ,
РАДОСТ ЗА ДУШАТА.

ДОБЪР НАЧИН
ДА НАКАЖЕМ ЛОШИТЕ МОМЧЕТА!
НЕ МОЖЕМ ДА РЕШИМ
КАКВОЩЕ ИЗПОЛЗАМЕ.
КАКТО ВИЕ НЕ МОЖЕТЕ
ДА ИЗБЯГАТЕ
ИЛИ ДА СЕ СКРИЕТЕ.
ХА-ХА.

ВАШ,
ИСКРЕНО КОВАРЕН

Знаеш, че не мога да ти позволя да си тръгнеш...

13 април 1936 г., 18,00 ч.

Съдбата навести Доти Епщайн преди година под формата на привикване в директорския кабинет. И преди бе ходила там.

Долорес Епщайн не бе извикана заради някой от обичайните проблеми – сбиване, измама, скъсване на изпит, отсъствие. По принцип тя биваше пращана в кабинета по причини, които бяха доста по-сложни: подготвяне на нерегламентирани химически експерименти, поставяне под съмнение на разбиранията на учителя ѝ за неевклидовата геометрия или четене на книги в клас, защото нищо ново не можело да се научи и било разумно да се оползотворява някак си времето.

– Долорес – щеше да каже директорът, – нямаш право да се държиш така, сякаш си по-умна от другите.

– Но аз съм по-умна – щеше да отговори тя не защото бе арогантна, а защото наистина бе по-умна.

Този път Доти не знаеше къде ѝ е грешката. Да, бе влязла с взлом в библиотеката да търси една книга, но едва ли някой я бе усетил. Доти познаваше всяко ъгълче в това училище, беше отключвала всички ключалки и надничала във всички килери, шкафове и ниши. Но без да има лоши намерения. Обикновено търсеше нещо или просто искаше да провери дали няма да ѝ се опъне някоя ключалка.

Господин Филипс седеше зад масивното си бюро. В кабинета имаше и друг човек – мъж с прошарена коса и пре-

красен сив костюм. Седеше отстрани, окъпан от слънчевите лъчи, процеждащи се през щорите. Сякаш бе излязъл от филм. Всъщност в последното имаше голяма доза истина.

– Долорес – каза господин Филипс, – това е господин Алберт Елинггам. Знаеш ли кой е господин Елинггам?

Естествено, че знаеше. Всички знаеха. Алберт Елинггам притежаваше компанията „Американ Стийл“, вестник „Ню Йорк Ивнинг Стар“ и „Фангастик Пикчърс“. Беше богат като Крез, от хората, които могат да си позволят всичко.

– Господин Елинггам има да ти каже нещо много хубаво. Ти си голяма щастливка.

– Седни, Долорес – рече Елинггам и махна с ръка към празния стол пред бюрото на Филипс.

Доти седна, а знаменитият господин Елинггам се приведе напред, опря лактите си в коленете и сплете големите си, почернели от слънцето длани. Доти досега не бе виждала човек със слънчев загар през март. Тенът бе най-силното доказателство за богатството на Елинггам. Той можеше да придобие дори и слънцето.

– Слушал съм много за теб, Долорес – подхвърли той. – Господин Филипс ми е казал колко си умна. На четиринайсет години, а вече в единайсети клас. Научила си сама латински и гръцки. Доколкото разбрах, правиш преводи, а?

Доти кимна скромно.

– Скучаеш ли понякога в училище? – попита той.

Доти погледна притеснено директора, но той се усмихна и кимна окуражително.

– Понякога – отвърна Доти. – Но вината не е в училището.

Двамата мъже се изкискаха и Доти се поотпусна. Съвсем мъничко.

– Основах училище, Долорес – продължи господин Елинггам. – Ново училище, в което специални хора като теб могат да се обучават по програми, съответстващи на качествата им. Вярвам, че ученето е игра, прекрасна игра.

Господин Филипс сведе глава към блока с попивателна хартия на бюрото. Повечето директори вероятно не са на мнение, че ученето е игра, но как да възразиш на великия Алберт Елинггам. Ако той каже, че ученето е игра, значи, е игра. Ако каже, че е слон с ролкови кълки и зелена рокля, значи, е слон с

ролковите кърки и зелена рокля. Когато разполагаш с достатъчно пари, можеш да определяш значението на думите.

– Подбрал съм трийсетина ученици с различно потекло за училището. Бих искал ти да се присъединиш към тях – продължи Елингъм. – Няма да ти бъдат налагани никакви ограничения в учебния процес и ще получаваш каквото ти е необходимо. Как ти се струва това?

На Доти това ѝ се струваше прекрасно. Но веднага усети, че има проблем.

– Родителите ми нямат пари – обясни простичко тя.

– Парите не бива да застават на пътя на образованието – каза благо Елингъм. – Училището ми е безплатно. Ще бъдеш моя гостенка, ако приемеш.

Това звучеше твърде добре, за да е истина, но бе истина. Алберт Елингъм ѝ изпрати билет за влака и петдесет долара джобни пари. Няколко месеца по-късно Доти Епшайн, която бе прекарала целия си живот в Ню Йорк, отпътува към планините на Вермонт. Никога не бе виждала толкова дървета на едно място.

Училището имаше голям фонтан, който ѝ заприлича на онзи в Сентръл Парк. Сградите с тухлена и каменна зидария бяха като излезли от приказка. Стаята ѝ в къща „Минерва“ беше голяма, но уютна и с камина (по тези места е студено). Книгите бяха много и хубави и човек можеше да чете каквото си поиска, без да плаща библиотечни такси. Учителите бяха мили. Имаше добра научна лаборатория. Уроците по ботаника се провеждаха в оранжерия. Учителка по танци бе мадам Скоти, която се мъknеше навсякъде облечена в трико и с шалче на врата. На ръцете ѝ имаше безброй гривни.

Господин Елингъм живееше в кампуса със съпругата си Айрис и тригодишната си дъщеря Алис. Понякога, през уикендите, на алеята спираха скъпи коли, от които излизаха изискано облечени хора. Доти разпозна две филмови звезди, политик и известен певец. Тогава идваха групи от Бърлингтън и Ню Йорк и в Голямата къща гърмеше музика. Понякога гостите на господин Елингъм обикаляха из имота; мънистата по роклите проблясваха на лунната светлина. Дори в Ню Йорк Доти не бе виждала толкова знаменитости.

Персоналът си вършеше съвестно работата, но имотът бе

голям, пълен със скришни местенца, така че оставаха следи. Чаша от шампанско тук, сатенена пантофка там. Безброй смачкани фасове, пера, мъниста и други остатъци от богатите и красивите. Доти събираше интересните предмети и ги съхраняваше в своя музей. Най-хубавото нещо, което намери, бе сребърна запалка. Вдигаше и сваляше капачето ѝ, впечатлена от финия механизъм. Разбира се, смяташе да върне запалката на собственика ѝ, просто искаше да ѝ се полюбува известно време.

Тъй като господин Елингъм даваше на учениците свободата да работят, учат и скитосват, Доти прекарваше голяма част от времето сама. Върмонт беше по-различен тип място – там нямаше противопожарни стълбища и водопроводни тръби, по които да се катери. Бързо свикна с горите и често обикаляше покрайнините на кампуса. През есента, при едно от първите си излизания, откри тунел. Обичаше да изследва горите, за нея дебелият балдахин от листа и дълбоката тишина, нарушавана само от случайно про шумоляване, бяха новост. Изведнъж обаче чу нещо познато – слаб металически звук, идещ изпод краката ѝ. Веднага се сети какво е това думкане. Такъв звук издават капачите на уличните шахти, когато стъпиш върху тях.

Доти вдигна капака и видя чисто бетонно стълбище. Озова се в мрачен тухлен тунел, който бе сух и добре поддържан. Любопитството ѝ се засили. Светейки си със сребърната запалка, стигна до дебела врата с плъзгаща се плоскост на нивото на очите ѝ. Знаеше какво е това – врата към незаконна кръчма, в града бе пълно с такива.

Вратата бе отключена. Мястото плачеше да бъде изследвано и тя го направи. Вътре имаше малка стаичка с висок таван. По стените минаваха рафтове, отрупани с бутилки алкохол. Доти разгледа красивите етикети; надписите бяха на френски, немски, руски, испански, гръцки... същинска библиотека на алкохола.

На една от стените бе прикрепена стълба. Доти се изкачи по нея и отвори капака горе. Озова се в малко помещение със сводест покрив от стъкло. Подът бе застлан с кожени постелки, върху които лежаха възглавници, пепелници и чаши за шампанско. Като стъпи върху пейката до стената, разбра, че е

на малък остров, разположен насред изкуственото езерце зад Голямата къща.

Скривалище! Най-тайното скривалище на света. Реши това да бъде читалнята ѝ.

Доти Епшайн прекарваше много време там, завита с покривало от кожа и заобиколена от купища книги. Никой не успя да я засече, а и господин Елингъм едва ли би имал нещо против тя да кисне в скривалището. Той бе толкова мил и забавен човек.

Мястото бе най-сигурното на света.

* * *

Онзи априлски ден бе странен, мъглата се стелеше между дърветата и обгръщаше целия „Елингъм“ с млечно одеяло. Доти реши, че времето е подходящо за мистерии. Шерлок Холмс би бил чудесен избор. Тя бе чела всички истории за Шерлок Холмс, но препрочитането им ѝ доставяше голямо удоволствие, а и тази мъгла много наподобяваше лондонската от книгите.

Доти знаеше кога е подходящото време да ходи в малкия купол. Беше понеделник следобед – всички от Голямата къща се бяха изнесли. Господин Елингъм бе отпътувал сутринта, а съпругата му – следобед. Доти взе книгата за Шерлок Холмс от училищната библиотека и се отправи към скривалището си.

Когато погледна през купола, имаше чувството, че се намира в облак. Изтегна се на пода, зави се и отвори книгата. Скоро се изгуби из улиците на Лондон – играта бе започнала!

Доти така се бе вгълбила, че се стресна от шума, идещ отдолу. Някой бе в стаята с напитките и се изкачваше по стълбата. Някой се приближаваше. Тъй като нямаше време да се измъкне, Доти се зави с тежкото кожено одеяло и се притисна плътно към стената в опит да се смеси с камарата възглавници. „Просто остани на пода. Превърни се в купчинка.“

Чу изскърцването на капака и как той изхлопа върху камъка при отварянето. Човекът се качи в купола, беше на една крачка от лицето на Доти. Тя се молеше той да не стъпи върху нея. Присви се още повече.

Човекът направи няколко крачки встрани и остави нещо

на пода. Доти се престаши да повдигне крайчеца на одеялото. Видя как една облечена в ръкавица ръка вади предмети от чанта и ги слага на пода. Побутна крайчеца нагоре, за да вижда по-добре. Фенерче, бинокъл, въже и нещо лъскаво.

Лъскавото се оказаха белезници. Чичо ѝ, който бе полицейски служител, имаше същите.

Фенерче, бинокъл, въже и белезници?

Сърцето ѝ заблъска бясно от притока на адреналин. Нещо не бе наред. Покри лицето си и се стгуши, носът ѝ се заби в пода. Човекът се помота из помещението няколко минути. После настана тишина. Беше ли си отишъл? Не го бе чула да слиза по стълбата, а тя беше досами главата ѝ.

Усещаше топлия си дъх върху лицето си. Нямахше представа какво става, но от напрежението ѝ се виеше свят. Започна да брой наум. Стигна до петстотин, но така и не чу никакъв шум. Реши да вдигне бавно крайчеца на одеялото. Един сантиметър... два.

Не видя човек. Повдигна още. Нищо. Канеше се да отметне одеялото, когато...

– Здравей – каза някой.

Доти имаше чувството, че сърцето ѝ думка по пода.

– Не се страхувай – продължи човекът. – Можеш да излезеш.

Вече нямаше смисъл да се крие. Изпълзя изпод одеялото, стиснала книгата си. Погледна новодошлия, а после и наредените на пода предмети.

– Те са за играта – обясни той.

Игра? Ама, разбира се. Семейство Елинггам обичаха игрите. Те винаги играеха на нещо с гостите си. Търсене на съкровища, загадки, такива неща. Господин Елинггам бе натъпкал къщите на учениците с настолни игри, като „Монополи“ например, и понякога идваше да поиграе. Фенерче. Въже. Бинокъл. Белезници. Що за забавление? В „Монополи“ също имаше странни елементи.

– Каква игра? – попита Доти.

– Много е сложна – рече човекът. – Но ще е забавно. Трябва да се скрия. Ти се криеше тук, нали?

– За да почета – отвърна Доти.

Тя вдигна книгата, като същевременно се опитваше да попречи на ръцете си да се разтреперят.

– Шерлок Холмс? Обичам Шерлок Холмс. Какво четеш?

– „Етюд в червено“.

– Добра история. Продължавай. Чети. Не искам да ти преча.

Новодошлият извади цигара и я запали. Дръпна и загледа Доти.

Доти бе виждала този човек и преди. Вероятно се бе включил в някоя от сложните игри на Елингам. Но Доти бе печена нюйоркчанка и усещаше кога нещо не е наред. Можеше да преценява по погледа и по гласа. Чичо ѝ, ченгето, често ѝ казваше: „Вярвай на инстинктите си, Доти. Когато имаш лошо предчувствие за някого или нещо, бий си камшика. Нали разбираш?“.

Инстинктите на Доти ѝ казаха да се разкара. „Но бъди внимателна. Дръж се нормално.“ Тя отвори книгата и се опита да се фокусира върху думите. Винаги държеше молив в ръкава си, за да може да си записва разни неща. Когато човекът погледна през купола, тя избута молива към дланта си – беше тренирала това движение в течение на времето – и подчерта едно изречение. Не беше кой знае какво като идея, но може би някой щеше да се досети, ако...

Никой нямаше да се досети, а и за това „ако“ бе ужасно дори да се мисли.

Прибра молива обратно в ръкава си. Не можеше повече да се преструва, че чете. Очите ѝ не успяваха да проследяват думите. Всяка частица от тялото ѝ трепереше.

– Трябва да върна тази книга в библиотеката – подхвърли тя. – Няма да кажа на никого, че сте тук. Мразя тези, дето портят.

Човекът се усмихна, но по странен начин. Усмивката му изглеждаше неискрена, твърде разтеглена.

Доти прекрасно разбираше, че се намира в постройка на сред езеро, високо в планината. Прекара всички възможни сценарии през ума си и се досети какво ще стане в следващите няколко секунди. Сърцето ѝ забави ритъма си и закънтя в главата ѝ. Секундите се точеха протяжно. Бе чела много истории, в които смъртта присъства като герой – ясно доловима сила в стаята. Сега тук имаше такава сила; безмълвна гостенка, витаеща в пространството.

– Трябва да тръгвам – каза с глух глас тя.

Запълзя към отвора, но човекът ѝ препречи пътя. Беше като шахматна игра, чийто изход е предизвестен.

– Знаеш, че не мога да позволя да си тръгнеш – каза той. – Де да можех.

– Можете – отвърна Доти. – Аз умея да пазя тайни.

Стисна здраво книгата за Шерлок Холмс. Нямаше как да ѝ се случи нещо лошо, при положение че книгата бе в ръцете ѝ. Шерлок щеше да я спаси.

– Моля ви! – настоя тя.

– Много съжалявам – каза с непресторена тъга човекът.

Беше дошло време за последния ход от играта, а Доти осъзнаваше, че той ще е смъртоносен. Но когато си притиснат на шахматната дъска, просто правиш каквото трябва. Тя се метна към отвора. Нямаше време да слиза по стълбата; пушна книгата и скочи в тъмната дупка. Инстинктивно протегна ръце. Пръстите ѝ се плъзнаха по пречките, но не можаха да се захванат за тях. Тя падаше. Подът я посрещна ужасяващо безкомпромисно.

Успя някак си да запази съзнание. Болката бе почти сладка и нещо топло се разляя отдолу. Онзи слизаше по стълбата. Тя се опита да се помести, да запълзи по пода, но не ѝ се удаде.

– Жалко, че дойде тук – измърмори той. – Наистина съжалявам.

После мракът обгърна Доти бързо и абсолютно.

* * *

ОТКЪС ОТ „УБИЙСТВА В ПЛАНИНАТА“ – СЛУЧАЯТ „ЕЛИНГАМ“

Академията „Елингъм“ се намиреше на склона на Маунт Морган. Никой обаче не наричаше планината Маунт Морган. Местните я знаеха като Сатъра или Голямата брадва заради характерната форма на върха ѝ.

За разлика от околните планини, които привличаха скиори и курортисти, Сатърът като цяло бе неразвита, покрита с много гори. Туристите я харесваха, харесваха я и отшелниците, и любителите на птици, и хората, които обичат да гледат планинските потоци и да се шляят из пущинака. През 1928 г., когато

се появи Алберт Елингам, хората започнаха да избягват Голямата брадва. Към нея не водеха никакви пътища, дори черни. Горите бяха твърде гъсти, реката – твърде дълбока.

Говореше се, че Алберт Елингам дошъл на това място погрешка, докато се опитвал да стигне до яхтклуба в Бърлингтън. Не беше ясно как се е озовал в тази безлюдна планина, но фактът си е факт. Мястото бе идеално за целите му. Той от дълго време мечтаеше да създаде училище, в което водещи да са неговите принципи и идеали – обучението като игра, смесване на богати и бедни ученици, всеки да учи със собствено темпо. Въздухът в планината беше кристалночист и пееха птички. Нищо не разсейваше децата в процеса на обучение.

Елингам купи огромен парцел на цена три пъти по-висока от реалната. Отне му няколко години да изравни терена с експлозив и да построи сградата. Прокарани бяха пътища. Телефонната компания пусна жици и монтира платени телефони. Бавно, но сигурно Сатърът се свързваше със света чрез черни пътища, телефонни кабели и потоци от хора, материали и припаси.

Академията „Елингам“ не беше обикновено училище – Елингамови построиха къща в сърцето на кампуса, и то не каква да е къща. Това бе най-величествената постройка в цял Върмонт; по големината тя не отстъпваше на най-големите сгради в Бърлингтън и Монпелие.

Алберт Елингам искаше да живее в своя експеримент, в центъра на създадената от него обучителна институция. В имота бе пълно със скулптури, а мрежата от пътеки изглеждаше странна. Носеше се слух, че Елингам проследил откъде минава една от котките му и заповядал предпочитаните от нея маршрути да бъдат застлани с каменни плочи – защото „котките знаят най-добре“. В този слух нямаше и капка истина, но Елингам толкова го харесваше, че се заговори, че сам той го е пуснал.

Имаше тунели, фалшиви прозорци, врати за никъде, като тези архитектурни шегички радваха много Алберт Елингам и правеха партитата му изключително забавни. Говореше се, че дори той не познава всички тунели и скришни места и че е дал право на архитектите да вкарват приятни изненади. Казано с други думи, мястото бе идилично и фантастично и вероятно

щеше да си остане такава, ако през онази мъглива априлска вечер през 1936 година не бе ударил Искрено коварен.

Училищата стават известни с много неща, но предимно с учителите, учениците и спортните си отбори. Не е нормално да добиват известност чрез убийства.

1

— **Л**осът е лъжа – каза Стиви Бел.
Майка ѝ се извърна към нея, изглеждаше умерена, както винаги, но бе готова да я изслуша, защото бе съвестен родител.

– Какво?

Стиви посочи през прозореца на микробуса.

– Виждаш ли? – Стиви сочеше табела, на която пишеше „Лос“. – Пет такива подминахме. Страшно много обещания, а нито един лос.

– Стиви...

– Обещаха и падащи камъни. Къде са моите падащи камъни?

– Стиви...

– Вярвам в истинността на рекламите – обяви Стиви.

След тези нейни думи последва тишина. Стиви многократно бе разговаряла с родителите си относно естеството на истината и фактите и бе нормално да възникне спор. Не и днес обаче. Те като че ли бяха постигнали негласно споразумение да не обръщат внимание.

Все пак не всеки ден се случваше да пътуват до училище интернат.

– Не ми харесва, че не ни позволиха да отидем с колата до кампуса – каза баща ѝ вероятно за осми път тази сутрин.

Брошурата на „Елингъм“ бе много ясна по този въпрос: „НЕ СЕ ОПИТВАЙТЕ ДА ЗАКАРАТЕ УЧЕНИЦИТЕ В УЧИЛИ-

ЩЕТО. ЩЕ БЪДЕТЕ ПРИНУДЕНИ ДА ГИ ОСТАВИТЕ НА ПОРТАЛА. НЕ СЕ ДОПУСКАТ ИЗКЛЮЧЕНИЯ“.

В това нямаше нищо странно, причината бе изяснена точно. В кампуса не бе предвидено да влизат много коли. Пътят бе само един, а места за паркиране нямаше. За влизане и излизане се използваше микробусът на „Елингъм“. Родителите ѝ се наостриха, сякаш местата, до които трудно се стига с кола, поначало са подозрителни и накърняват дадената от Бог на американците свобода да пътуват където си поискат.

Правилата обаче са си правила и семейство Бел седяха в микробуса – скъпа, дванайсетместна машина със затъмнени прозорци и видео екран, в който се виждаше отражението на прозореца. Зад волана седеше възрастен мъж с побеляла коса. Той не бе обелил дума, след като ги взе от зоната за отдых преди петнайсет минути, а тогава само каза: „Стефани Бел?“ и „Седнете където ви е удобно. Други няма да се качват“. Стиви бе чувала за прословутата върмонтска сдържаност и за това, че местните наричат гостите „хора от равнината“, но имаше нещо притеснително в това негово мълчание.

– Виж какво – подхвана шепнешком майка ѝ, – ако си промениш решението...

Стиви стисна подлакътниците на седалката.

– Няма да си променя решението. Почти стигнахме.

– Просто искам да кажа... – измърмори майка ѝ и замлъкна.

Често пъти ставаше така. Сутринта бе озвучена от великите хитове и съвсем малко нов материал.

Стиви погледна назад, когато мистичното синьо върмонтско небе изчезна, изгризано от дърветата и стръмните скали, през които се провираше пътят. Ушите ѝ запукаха вследствие на увеличаването на надморската височина, докато се движеше по И-89, отдалечавайки се от Бърлингтън и навлизайки все по-дълбоко в пустошта. Усетила, че разговорът е достигнал естествения си край, тя си сложи слушалките. Когато понечи да натисне бутона за включване на айпода, майка ѝ я докосна по ръката.

– Май не е подходящото време да слушаш онези гадни истории за убийства – каза тя.

– Истински престъпления – отвърна Стиви, не можа да се спре.

Правейки тази корекция, звучеше като някаква педантка. Освен това не биваше да спори. Никакви спорове.

Извади жака и нави кабела на слушалките.

– Чувала ли си се с приятелката ти? – попита майка ѝ. – Джазел?

– Джанел – поправи я Стиви. – Прати ми текстово съобщение. Пътувала към летището.

– Хубаво. Хубаво ще е да имаш приятели.

„Бъди мила, Стиви. Не им казвай, че вече имаш приятели. Ти имаш много приятели. Няма значение, че с повечето от тях се срещаш само в онлайн пространството, във форумите за мистериозни убийства.“ Родителите ѝ нямаха представа, че може да се запознава с хора извън училището и че чрез интернет изнамира сродни души. Естествено, имаше приятели и в училище, но не и каквито се предполагаше, че е редно да има – за партита по пижама, за гримиране и за обикаляне из моловете.

Сега това нямаше значение. Бъдещето бе тук, в мъгливата планина.

– Джанел с какво се занимава сега? – попита майка ѝ.

– Инженерство – отвърна Стиви. – Изработва разни неща. Машини, устройства.

Последва скептично мълчание.

– А онова момче Нейт е писател? – попита майка ѝ.

– Да, момчето Нейт е писател – потвърди Стиви.

Тези две деца бяха първокурсници и щяха да живеят в сградата на Стиви. За второкурсниците не се даваше информация. Но на кухненската маса на семейство Бел седмици наред биваше обсъждана Джанел Франклин от Чикаго. Тя бе национален говорител на „Растящи стъбла“ – програма, която окуражава цветнокожите момичета да се захванат с наука, технологии, инженерство и математика. Стиви знаеше много за миналото на Джанел, например как на шестгодишна възраст тя поправила (както трябва) една печка за сандвичи. Стиви бе наясно какво харесва Джанел – да прави разни машинарии, да заварява и запоява, да селектира организационни техники в пинтерест, да общува с момичета с очила, да чете книги за тийнейджъри, да пие кафе, да отглежда котки и да гледа телевизионни шоу програми.

Стиви и Джанел вече редовно си пишеха съобщения. Това бе хубаво. Първият приятел.

Другият първокурсник в „Минерва“ беше Нейт Фишер. Нейт не бе от приказливите и никога не отговаряше на съобщения, но бе интересна личност. На четиринайсетгодишна възраст той издаде роман в стил епично фентъзи, наречен „Лунни фази“ – седемстотин страници, написани за няколко месеца. Книгата първо излезе онлайн, а после и на хартия. В момента Нейт работеше по продължението.

Такива хора привличаше академията „Елинггам“.

– Много интересни личности – отбеляза баща ѝ. – Ти също си специална. Гордеем се с теб, знаеш.

Стиви разчете кода на това изречение: „Много те обичаме, но нямаме представа защо те приеха в това училище, мило наше странно дете“.

Цялото лято бе пропито с особена смесица от споделена гордост и несподелени съмнения, която се обуславяше от учудването, че тази поредица от събития изобщо се е случила. Родителите на Стиви не знаеха, че тя е кандидатствала в „Елинггам“. Академията не беше от учебните заведения, в които влизат хора като Бел. Вече почти столетие училището приютяваше креативни гении, радикални мислители и иноватори. Не се попълваха молби, нямаше списъци с изисквания, нито инструкции, като изключим следната: „Ако искате да проучим дали ставате за академия „Елинггам“, моля, свържете се с нас“.

Това бе всичко.

Едно простичко изречение, от което всеки летящ високо ученик се разтреперваше. Какво искаха те? Какво търсеха? Бе като загадка от фентъзи разказ или приказка – понякога магьосникът държи да се поразмърдаш, преди да ти позволи да влезеш в Пещерата на тайните. Приемането бе редно да става на базата на списъци с изисквания, резултати от изпити и есета, препоръки, дори кръвни тестове и способност да се изсвири нещо от популярен мюзикъл. Не и в „Елинггам“. Просто почукай на вратата. Просто почукай на вратата по специалния, правилния начин, който те не посочват. Нужно е само да се закачиш за нещо. Те търсят искрата. Ако видят искра в теб, можеш да станеш един от петдесетимата ученици, които приемат всяка година. Програмата бе с продължителност едва две години – имаше само първокурсници и второ-

курсници. Обучението бе бесплатно. Влезеш ли, не плащаш нищо. Само трябва да влезеш.

Микробусът отби и спря. На паркинга чакаше тричленно семейство. Едно момиче и родителите му се бяха вторачили в телефоните си. Момичето бе много дребничко, с тъмна, дълга коса.

– Много хубава коса има – подхвърли майката на Стиви.

Макар че говореше за друг човек, тя визираще Стиви, която през пролетта бе окълцала косата си в банята в опит да се „освежи“. Майка ѝ се разплака, виждайки русата ѝ коса в мивката, и я заведе на фризьор, който да пооправи щетите. Косата бе предмет на много спорове, стигна се дотам родителите ѝ да я заплашат, че няма да я пуснат в „Елингъм“. Впоследствие обаче те омекнаха, заплахата бе резултат от емоционален изблик. Майка ѝ бе влюбена в косата ѝ и това бе една от причините за окълцването. Но Стиви по принцип смяташе, че изглежда по-добре с къса коса.

Новата прическа наистина ѝ отиваше, а и бе лесна за поддръжка. Възникнаха проблеми, когато боядиса косата си розова, синя и розова и синя. Но сега тя бе нормална – пясъчноруса.

Те взеха чантите на момичето и се качиха в микробуса. И тримата бяха чернокоси, спретнати, с уголемени от лупите на очилата очи. Приличаха на сови. Двете семейства си размениха „здравей-здрости“, после момичето и родителите му се настаниха зад Белови. Стиви бе виждала момичето в брошурата с първокурсниците, но не можеше да си спомни името му.

Стиви моментално бе смушкана в ребрата от майка си, но се опита да го игнорира. Момичето пак се визираше в телефона си.

– Стиви!

Стиви си пое дълбоко въздух през носа. Налагаше се да се надвеси над майка си и да се провикне към момичето, което бе седнало отсреща, един ред по-назад. Неприятно. Но измъкване нямаше.

– Хей – каза Стиви.

Момичето вдигна глава.

– Хей? – отвърна.

– Аз съм Стиви Бел.

Момичето примигна бавно, докато регистрираше тази информация.

– Джърмейн Бат.

Това бе всичко. Стиви понечи да седне на мястото си, убедена, че е положила усилие, но отново бе смушкана.

– Сприятели се – прошепна майка ѝ.

Няма по-неприятна комбинация от думи от „сприятели се“. Командата да осъществи връзка вледени кръвта ѝ. Отново ѝ се прииска да падат камъни. Но знаеше какво ще се случи, ако не заговори. Родителите ѝ щяха да заговорят. А ако това станеше, не се знаеше къде ще му излезе краят.

– Отдалече ли идваш? – попита Стиви.

– Не – отвърна Джърмейн, отмествайки очи от екрана на телефона си.

– Ние идваме от Питсбърг.

– О.

Стиви се отпусна на седалката, погледна майка си и сви рамене. Не можеше да накара Джърмейн да говори. Майка ѝ ѝ отправи погледа, който означаваше „добре, постара се“. Червена точка.

Микробусът се затресе, защото стъпи на макадамов път. Минаваха покрай магазини, ферми и табели, рекламиращи скиорска екипировка, стъкларски изделия и бонбони с кленов сироп. После сградите оредяха, по поляните се мяркаха само стари червени пикапи и коне.

Все по-навътре и по-навътре в гората.

Изведнъж микробусът сви рязко и Стиви политна настрана, като едва не изхвърча от седалката. На една малка табела, стърчаща над земята, със златни букви бе изписано „Академия „Елингъм“. Табелата бе невзрачна, сякаш училището се опитваше да се скрие.

Пътят, по който пътуваха, трудно можеше да се нарече път. Приличаше по-скоро на просека, на криволичещ белег в гората. Първоначално водеше надолу, към един от потоците, оформящи границите на имота. Минаха по съоръжение, което само най-големите оптимисти биха определили като мост – за направата му, изглежда, бяха използвани трупи, въжета и добри пожелания. Изглеждаше така, сякаш би се срутило, ако по него мине нещо, което е по-тежко от пържола.

Микробусът се стрелна напред. Мостът се разклати, а с него и седалката на Стиви.

После се понесоха нагоре. Склонът бе стръмен, все едно се

изкачваха по ски писта. Нищо не можеше да спре микробуса. Сенките на дърветата покриваха плътно просеката. Клоните дращеха като с нокти ламарините на превозното средство. Пътят се стесняваше, чуваха се стържещи звуци. Стиви знаеше, че няма от какво да се страхува, но движейки се, микробусът сякаш не зачиташе законите на Вселената. Едва ли точно при това пътуване той щеше да се предаде и да се изтърколи надолу по склона, забивайки се в реката, където да бъде посрещнат от сладката, студена, водна забрава... но знае ли човек.

Теренът стана по-равен, пътят се разшири, а дърветата заотстъпваха пред гледките на зелени поляни. Микробусът се приближи до порта, от двете страни на която се издигаха статуи – крилати, четирикраки, опашати същества с усмихнати лица и празни погледи.

– Много странни ангели – отбеляза майка ѝ и проточи врат, за да ги огледа по-добре.

– Това не са ангели – каза Стиви, – а сфинксове. – Мистични същества, които ти задават въпроси, ако искаш да влезеш някъде. Ако отговорът ти е грешен, изяждат те. Като в „Едип цар“. Загадката на Сфинкса. Това е сфинкс. Не бива да се бърка със спанкс¹, което е любимото оръжие на цялата индустрия за отслабване.

Майка ѝ я погледна с онзи поглед. „Искахме жизнерадостно, пазаруващо и забавляващо се дете, а получихме това странно, тайнствено създание. Не че не го обичаме, но какви ги говори.“

На Стиви понякога ѝ ставаше тъжно за родителите ѝ. Тящата представа за това кое е интересно бе изключително ограничена. Те никога нямаше да се забавляват истински като нея.

Джърмейн погледна Стиви с големите си светли очи. Изражението ѝ бе неразгадаемо като това на сфинксовете.

В този момент покривалото на съмнението падна върху съзнанието на Стиви. Не бе нормално да я приемат. Писмото бе стигнало до погрешната Стиви. Всичко бе номер, шега, комична грешка. Нищо не бе реално.

Но вече бе твърде късно, защото се намираха в академия „Елингъм“.

¹ Бельо, което стяга и оформя тялото. – Б. пр.